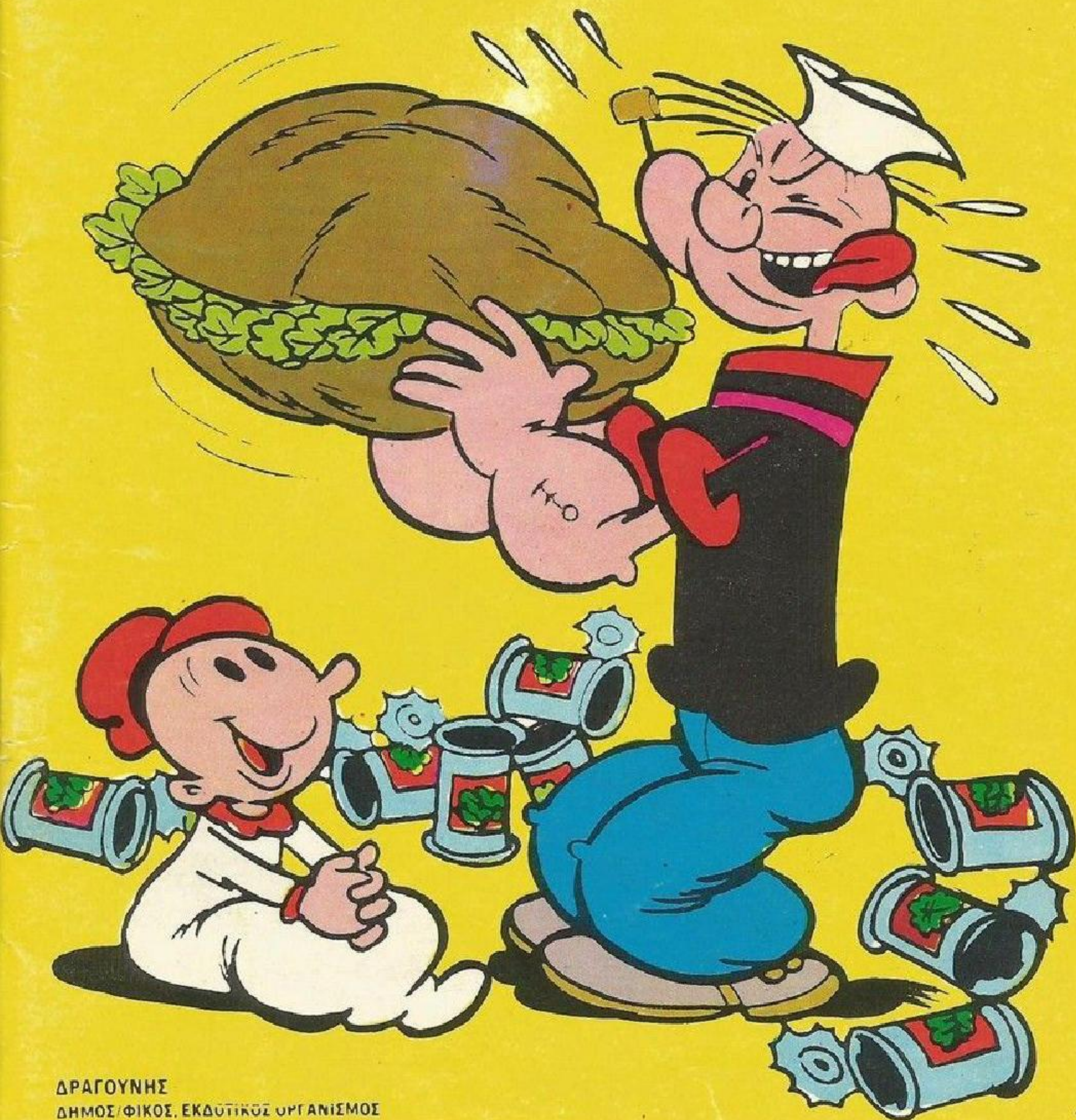

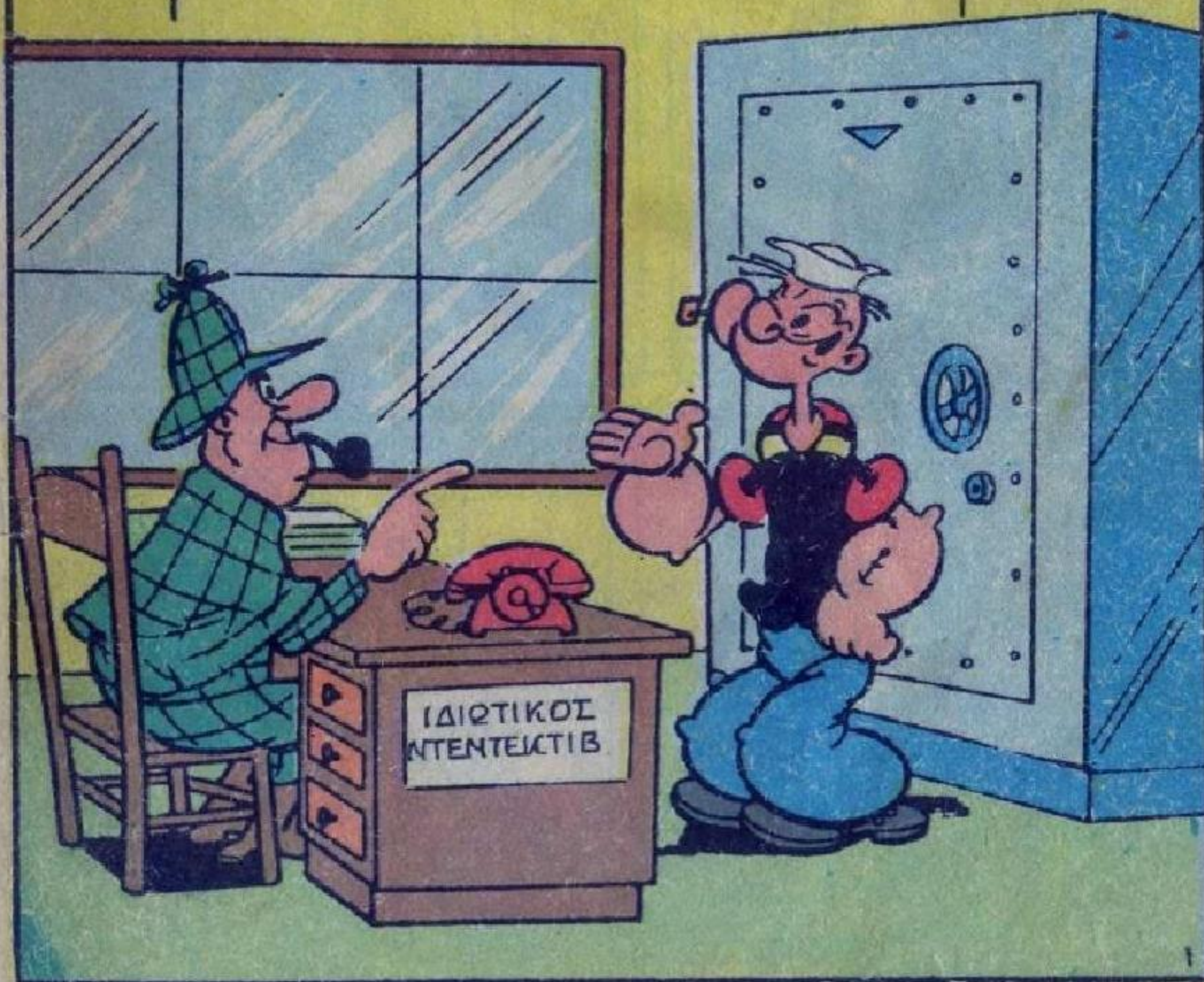
ΠΟΠΑΪ

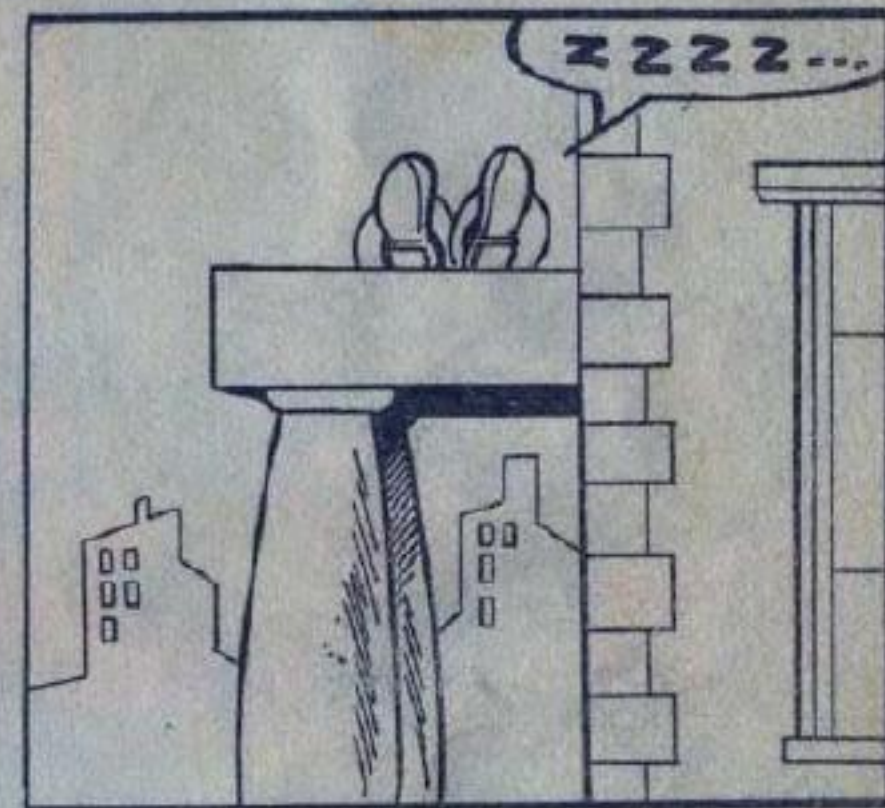

ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

ΜΕ ΚΑΛΕΙΣΑΤΕ ΣΕΡ ΛΟΚΟΛΜΕΚΣ

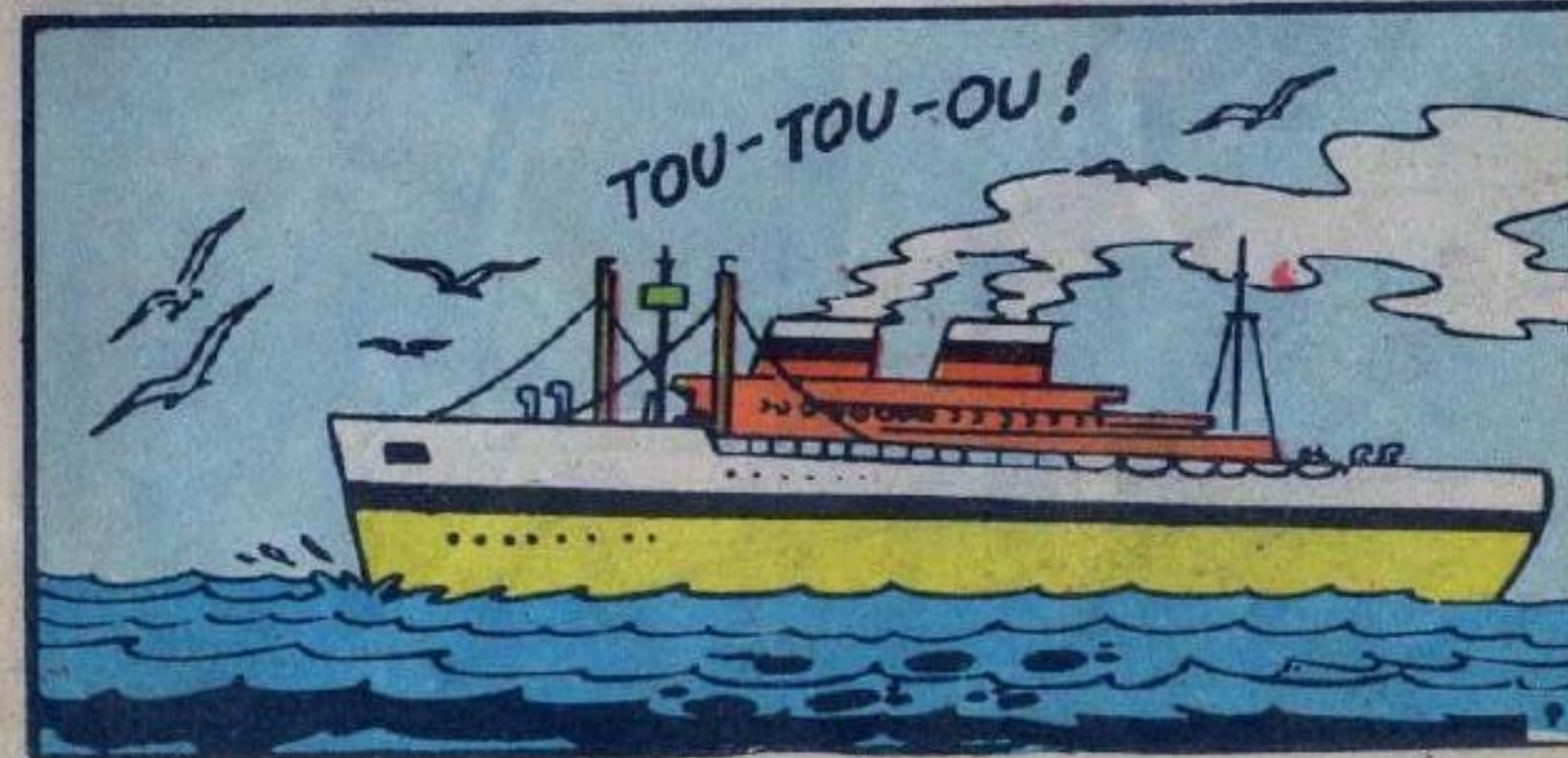
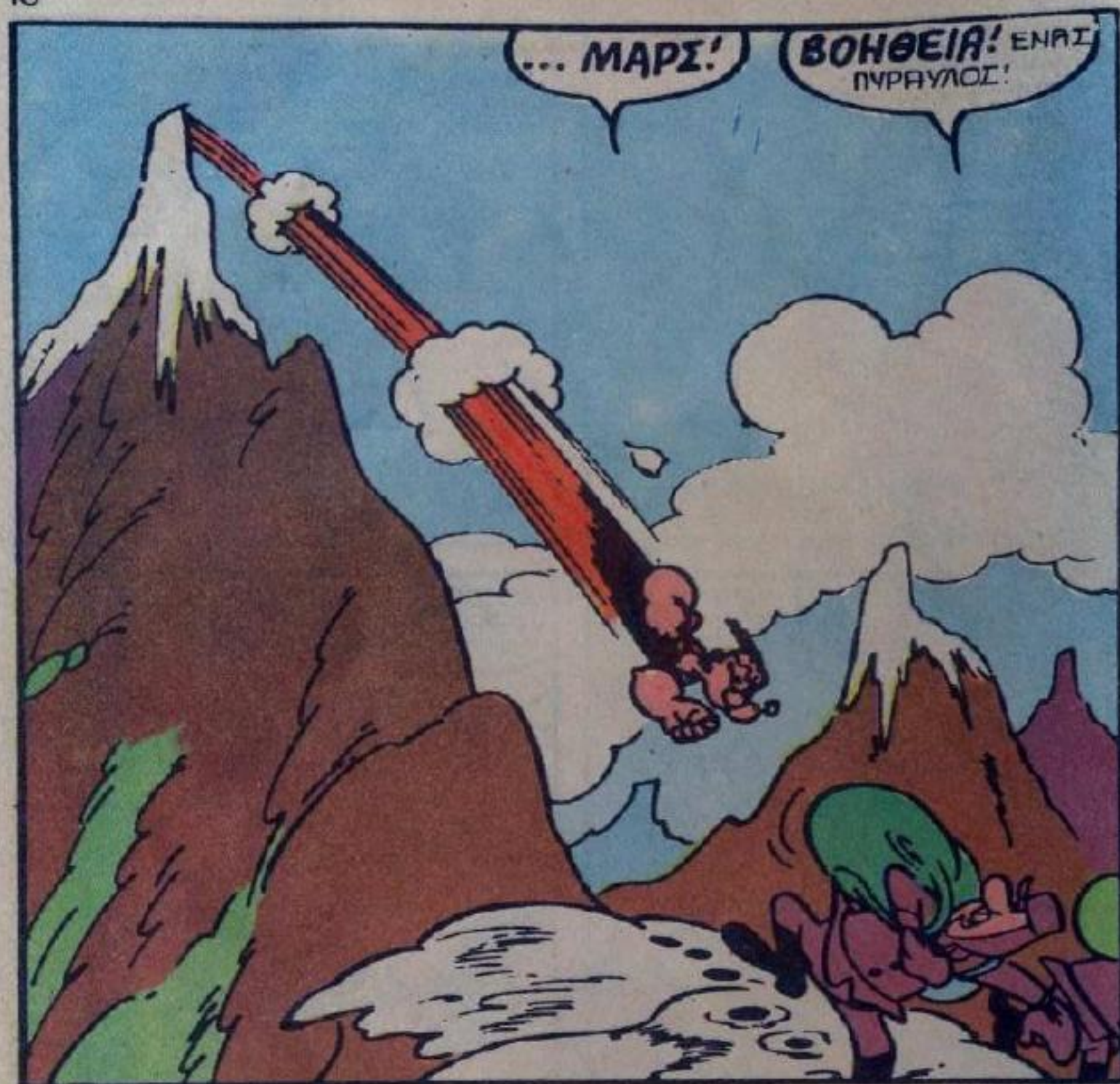
ΝΑΙ! ΣΕΡΣ ΠΟΙ ΕΙ-
ΣΑΙ ΙΚΑΝΟΙ ΑΝΘΡΩ-
ΠΟΙ ΠΟΛΑΥ!

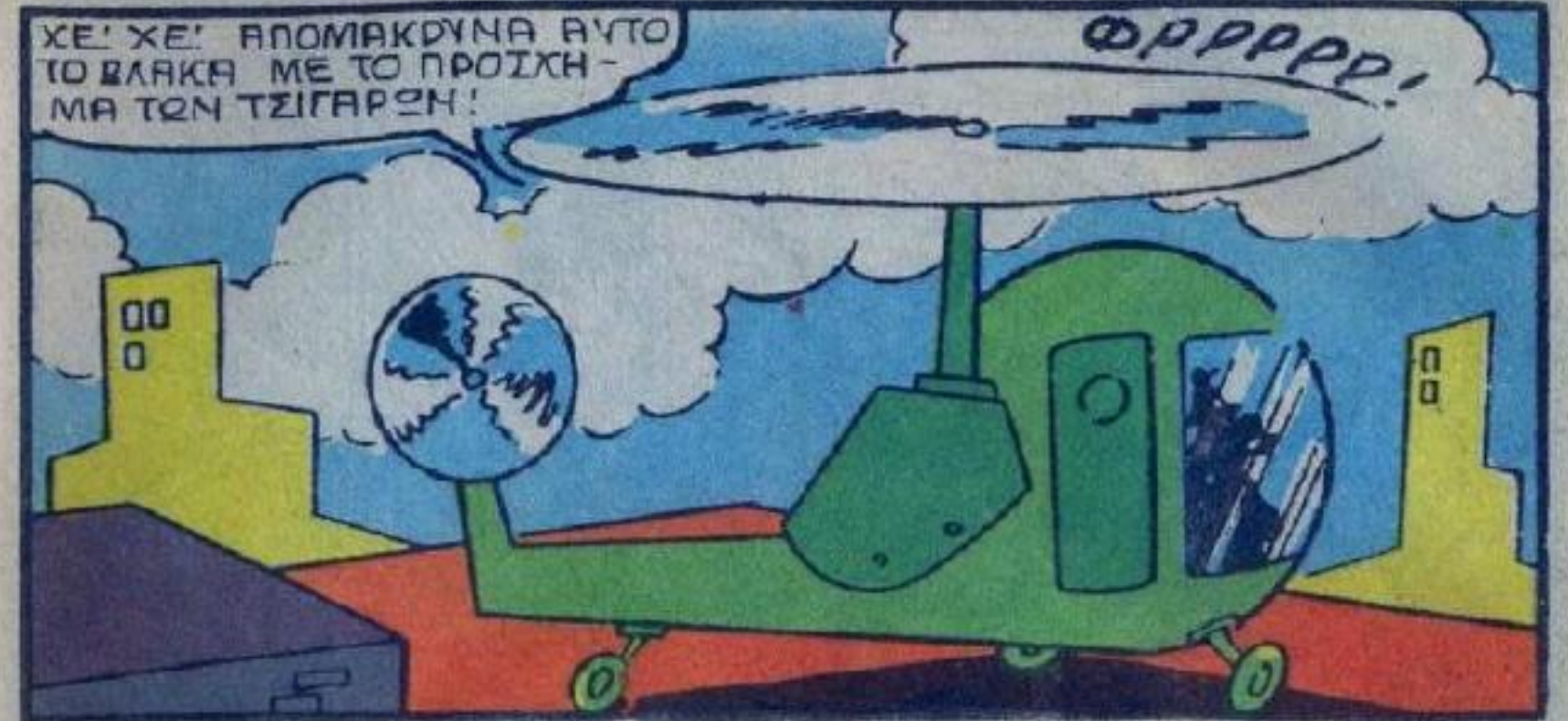

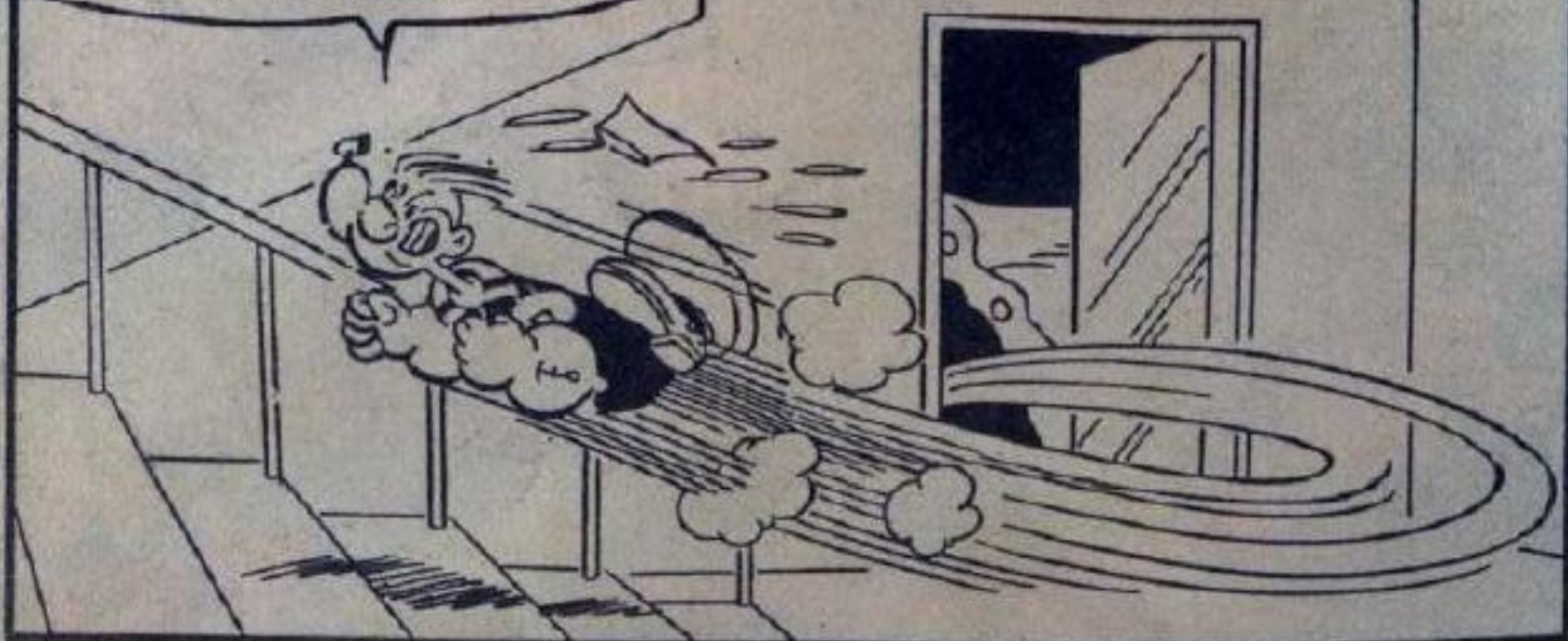

Τ'ΑΝΔΙΕΡΑ!

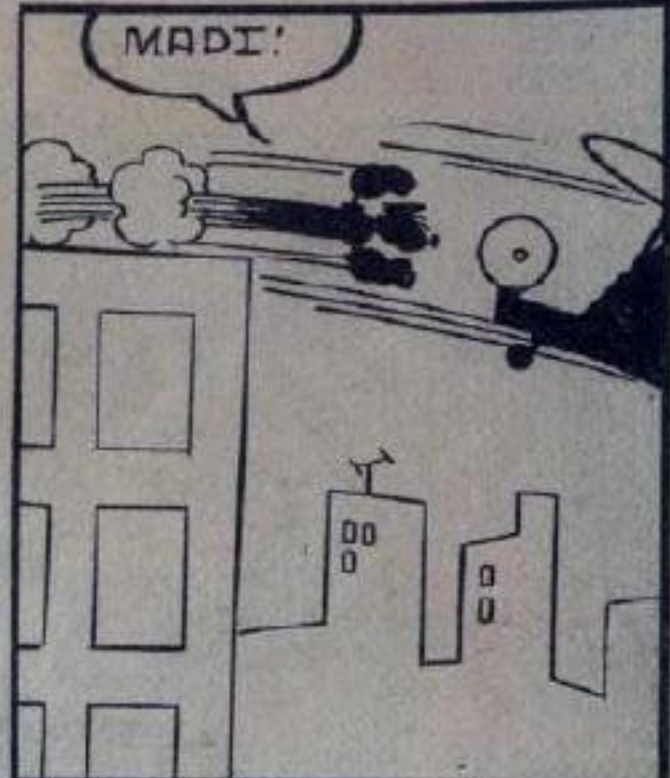
ΔΡΟΜΟ... ΙΣΤΙ ΚΑΤΑΦΕΡΩ
ΝΑ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ!

ΕΜΠΡΟΣ!

ΜΑΔΙ!

ΤΟΝ ΕΠΙ-
ΣΤΑ! ΚΑΙ ΤΩΡΑ
ΜΙΑ ΑΚΡΟΒΑ-
ΤΙΚΗ ΤΟΥΜ-
ΠΑ!

ΟΗ!

ΚΟΝΙΚΟΥ! ΝΑΜΑΙ!...

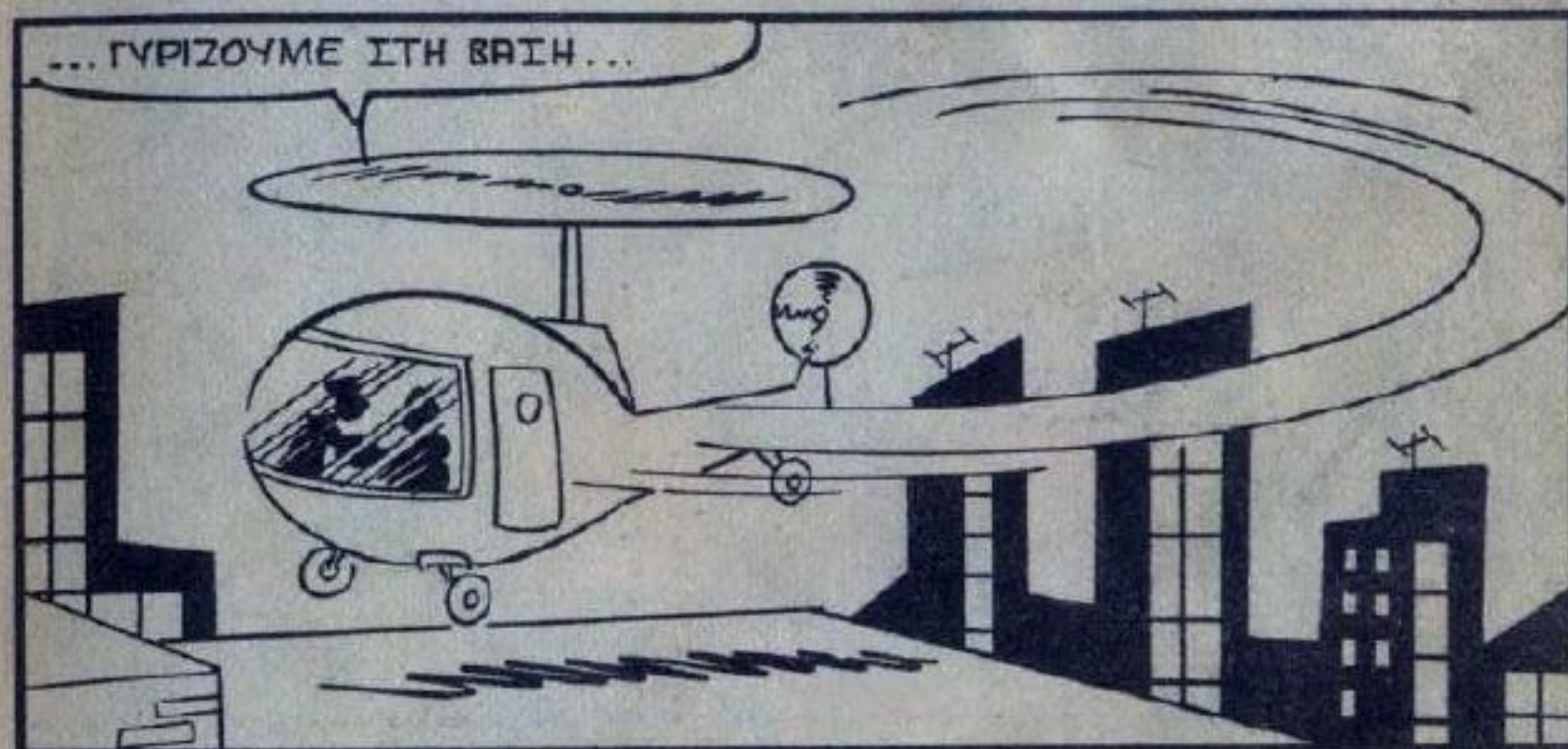
ΟΧΙ!

ΜΙΑ ΓΡΟΒΙΤΣΙΑ ΣΤΟ ΣΑ-
ΓΟΜΙ-ΚΑΙ...

... ΓΥΡΙΖΟΥΜΕ ΣΤΗ ΒΑΤΗ...

ΑΧ!...

ΕΜΠΡΟΣ, ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΕΛΑΤΕ
ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΤΡΕΧΑΓΥΡΕΥΕ ΜΑ
ΠΑΡΑΛΑΒΕΤΕ ΜΙΑ ΚΑΛΗ "ΜΠΑ-
ΖΑ" ΑΠΟ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΚΑΚΟ-
ΠΟΙΟΥΣ!...

ΟΥΛΗ!

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ, ΑΛΛΑ ΠΡΟΤΙΜΟ ΝΑ ΔΟΥΛΕΥΩ
ΜΟΝΟΣ ΜΟΥ! ΚΕΡΔΙΖΩ ΑΛΛΩΣΤΕ ΠΙΟ ΠΟΛΛΑ
ΤΑΝ ΔΙΩΤΙΚΟΙ ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ...
ΧΕ! ΧΕ! ΧΕ!

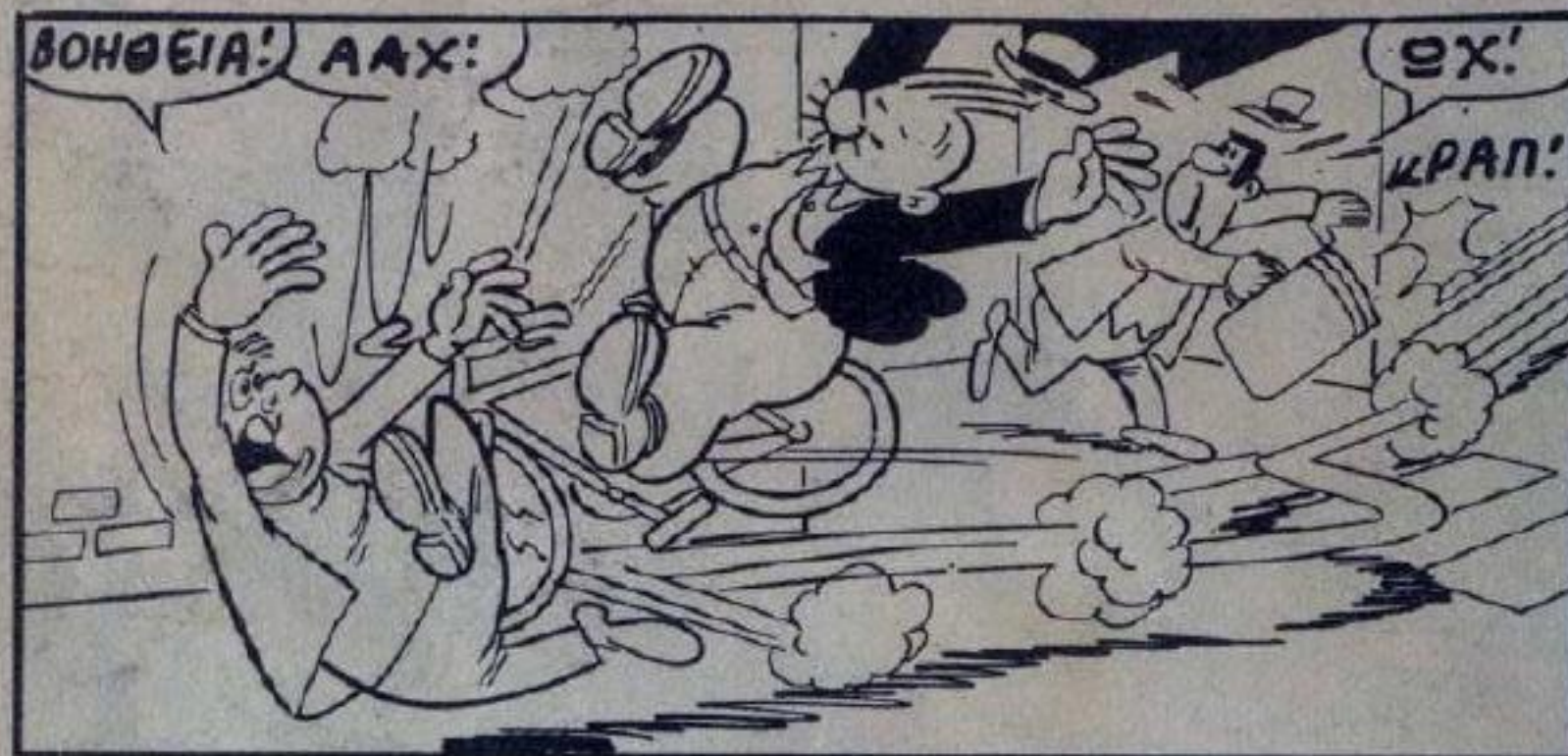

ΕΥΛΟ ΣΤΟ ΡΙΝΓΚ

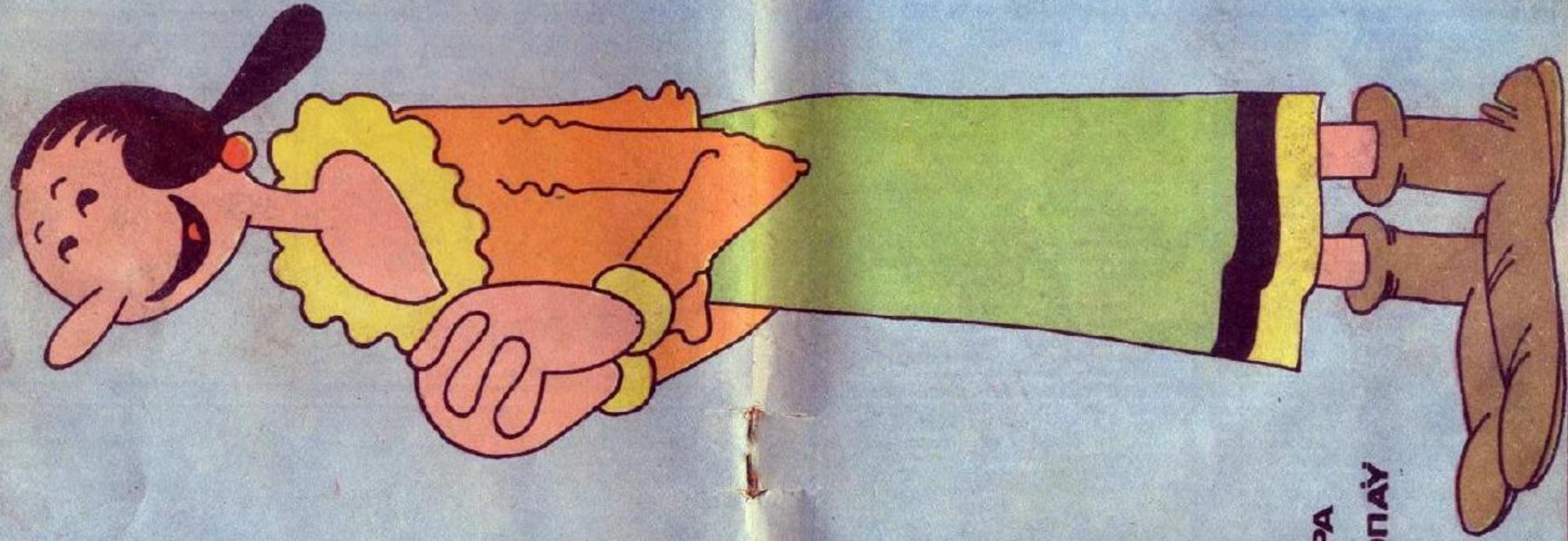

ΠΡΟΣΦΟΡΑ
ΜΙΚΡΟΥ ΠΟΠΑΪ

ΤΑ ΑΥΤΙΑ... ΜΙΛΟΥΝ ΠΟΛΥ

Και προδίδουν όχι μόνο τον χαρακτήρα μας, αλλά κι' αυτή την ήλικιά μας.

ΛΕΝΕ ότι τα μάτια είναι ο καθρέφτης της ψυχής κι' είναι αλήθεια, ότι μια ματιά, καμιά φορά, είναι αρκετή για να εκφράση τον εσωτερικό μας κόσμο, περισσότερο από μια ειλικρινή εξομολόγησή μας. 'Αλλά, όταν κυτταζόμαστε στον καθρέφτη, η ματιά μας μπορεί να μη λέει τίποτα. Καμιά φορά, δεν μπορούμε να εκφρασθούμε με τα μάτια. Καμιά φορά, δεν μπορούμε να μαντέψουμε τί κρύβεται πίσω από μια μυστηριώδη ματιά.

Σ' αυτή την περίπτωση, δεν έχουμε παρά να διαλέξουμε έναν άλλο δρόμο, για να φθάσουμε στα βάθη της ψυχής του προσώπου που θέλουμε να γνωρίσουμε. Κι' αυτός ο δρόμος είναι τ' αὐτιά. Πραγματικά, τ' αὐτιά μιλούν πολύ. Και μιλούν εύγλωττα. Το μέγεθός τους, το σχήμα τους, η θέση τους, είναι εξωτερικά γνωρίσματα του χαρακτήρα και της νοημοσύνης του καθενός!

Ένας επιστήμων από την φιλαδέλφεια των 'Ηνωμένων Πολιτειών, ο καθηγητής Ι. Λάμπ, υποστηρίζει ότι τα μεγάλα και προεξέχοντα αὐτιά, αποκαλύπτουν εξαιρετικά εύεξαπτο και όργιλο χαρακτήρα. 'Εξ άλλου, τα μυτερά

αὐτιά, είναι σημάδια δξύνοιας, έξυπνάδας.

Αν τὸ ένα αὐτί μιᾶς γυναίκας είναι τοποθετημένο λίγο ψηλότερα από τὸ ἄλλο, κατὰ πάσαν πιθανότητα πρόκειται... για μιὰ σεξοδόμδα. Αντιθέτως, τὰ λεπτά καὶ σχεδὸν διαφανή αὐτιά, αποκαλύπτουν ἐξαιρετικὰ ντροπαλὴ καὶ εὐαίσθητη φύσι.

Οἱ φυσιογνομιστές, πιστεύοντας ὅτι τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου καθρεφτίζουν τὴν προσωπικότητά μας, ἀφιέρωσαν πολλὰ χρόνια στὴν μελέτη τῶν αὐτιῶν. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς υποστηρίζουν, ὅτι ἡ θέση τῶν αὐτιῶν ἔχει ἐξαιρετικὰ μεγάλη σημασία, δηλαδὴ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀποκαλυπτικὴ.

Παραδείγματός χάριν, τὰ αὐτιά πού εἶναι τοποθετημένα πρὸς τὰ πίσω, εἶναι τὰ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα τῶν διανοουμένων. 'Εξ ἄλλου, τὰ αὐτιά πού εἶναι τοποθετημένα στὸ κέντρο τῆς δεξιάς καὶ τῆς ἀριστερῆς πλευρᾶς τοῦ κεφαλοῦ, ἀποκαλύπτουν μέσον ἐπίπεδον νοημοσύνης.

Αὐτὴ ἡ ἀντίληψις βασίζεται σ' ἓναν ἀπλὸ συλλογισμό. Συγκεκριμένα, οἱ φυσιογνομιστές, πιστεύουν, ὅτι ἡ νόησις ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ποσότητα τῆς

ἐγκεφαλικῆς οὐσίας, πού βρίσκεται στὴν μετώπικὴ ἢ πλευρὰ τοῦ κρανίου, ἐνῶ οἱ συγκινησεις καὶ τὰ αἰσθήματα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ποσότητα τῆς ἐγκεφαλικῆς οὐσίας, πού βρίσκεται συγκεντρωμένη στὸ ὀπίσθιο τμήμα τοῦ κεφαλοῦ. 'Η θέση τῶν αὐτιῶν, ὅπως λένε, δείχνει τὴν ἀναλογία τῆς ἐγκεφαλικῆς οὐσίας, πού βρίσκεται συγκεντρωμένη σὲ κάθε μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὲς δυὸ πλευρᾶς τοῦ κρανίου.

Ἔτσι, ὅσο μεγαλύτερη εἶναι ἡ ἀπόστασις τῶν αὐτιῶν ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ μετώπου μας, τόσο μεγαλύτερη εἶναι ἡ διανοιά μας. Κι' ὅσο μεγαλύτερη εἶναι ἡ περιοχή τοῦ κρανίου, πού ἐκτείνεται πίσω ἀπὸ τ' αὐτιά μας, τόσο περισσότερο ἐξαρτιόμαστε ἀπὸ τὲς συγκινησεις μας κι' ἀπὸ τὰ αἰσθήματά μας. Οἱ φυσιογνομιστές, πιστεύουν ἐπίσης ὅτι ὅσο χαμηλότερα εἶναι τοποθετημένα τ' αὐτιά μας, τόσο μεγαλύτερη εἶναι ἡ φαντασία μας, ἐνῶ τ' αὐτιά πού εἶναι τοποθετημένα ψηλά, προδίδουν ἀνθρώπο με πρακτικὸ μυαλό.

Τὰ μικρὰ αὐτιά, ἀνῆκουν συχνὰ σὲ πράους χαρακτήρες, με λεπτὰ γούστα. Ἀλλὰ τὰ πολὺ μικρὰ αὐτιά, εἶναι γνωρίσματα τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν... πού ἔχουν ταμπεραμέντο ποντικού.

Αὐτιά με μεγάλους, καλὸς σχεδιασμένους λοβούς, ἀποκαλύπτουν ἀνθρώπους πού ἔχουν μεγάλα ἀποθέματα στοργῆς. 'Ο ἰδιαίτερα μικρὸς λοβός, εἶναι γνωρίσμα τῶν ἀθλητικῶν τύπων καί, γενικά, ἐκείνων πού δὲν ἀγαποῦν τὴν σπιτική ζωή.

Τὰ πολὺ κόκκινα αὐτιά, δείχνουν ἐπίσης ἀνθρώπους με ὑπερβολικὲς ἐκδηλώσεις στοργῆς, πού καμιά φορά γίνεται βρασνιστική. Αντιθέτως, τὰ πολὺ ὀχρὰ αὐτιά, ἀνῆκουν στοὺς τύπους πού ἀγαποῦν ὑπερβολικὰ τὴ σπιτική ζωή.

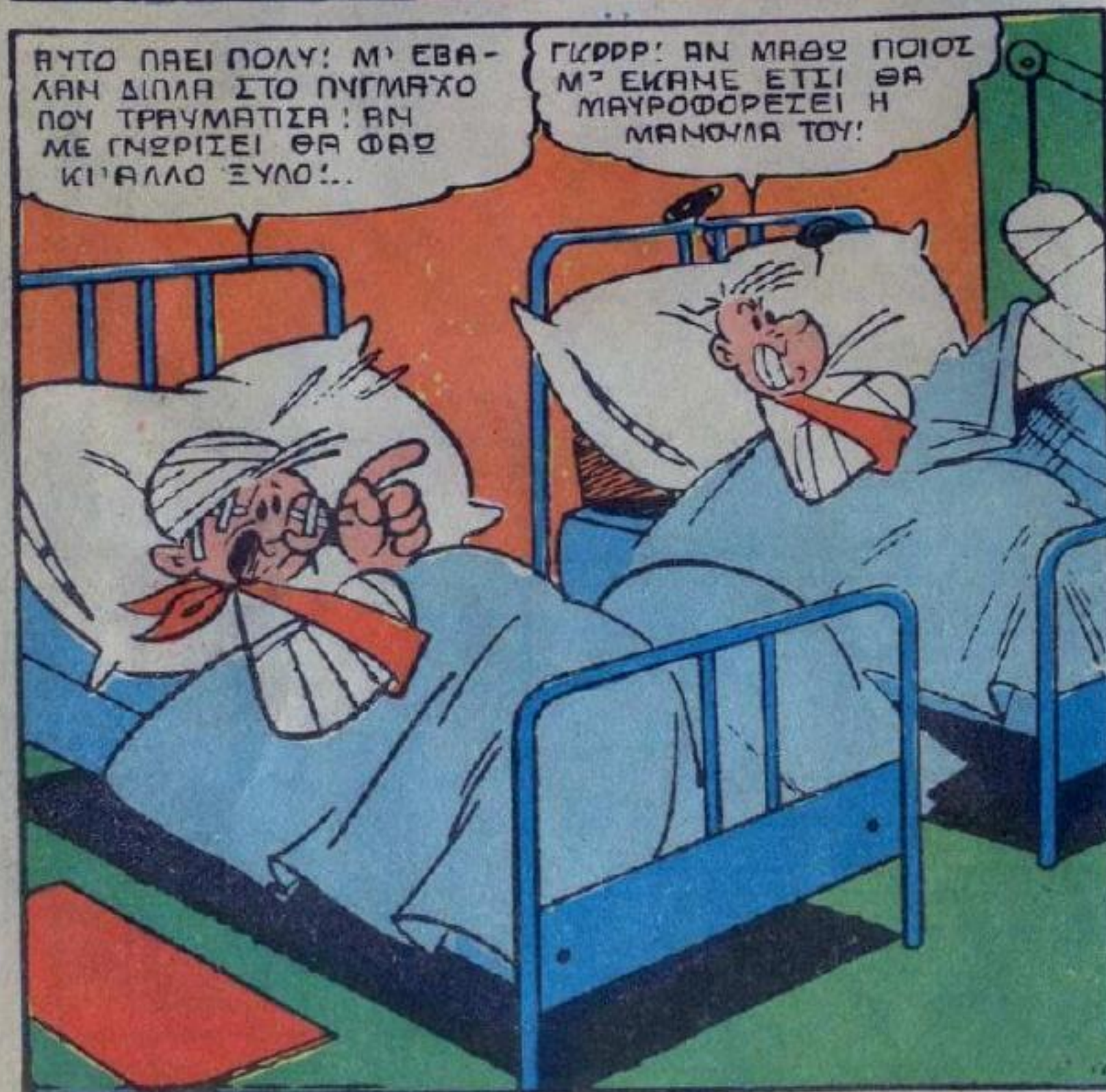
Τὰ καλὸς σχεδιασμένα ἴσια αὐτιά, ἀποκαλύπτουν ἀνθρώπους προικισμένους με θάρρος καὶ θετικὴ προσωπικότητα. Αντιθέτως, τὰ αὐ

τιά πού εἶναι σχεδὸν κυκλῆματα ἐνῶ στὸ κρανίον, εἶναι ἀναμφισβήτητα, ἐξωτερικὰ γνωρίσματα τῶν πολὺ ταπεινῶν ἀνθρώπων.

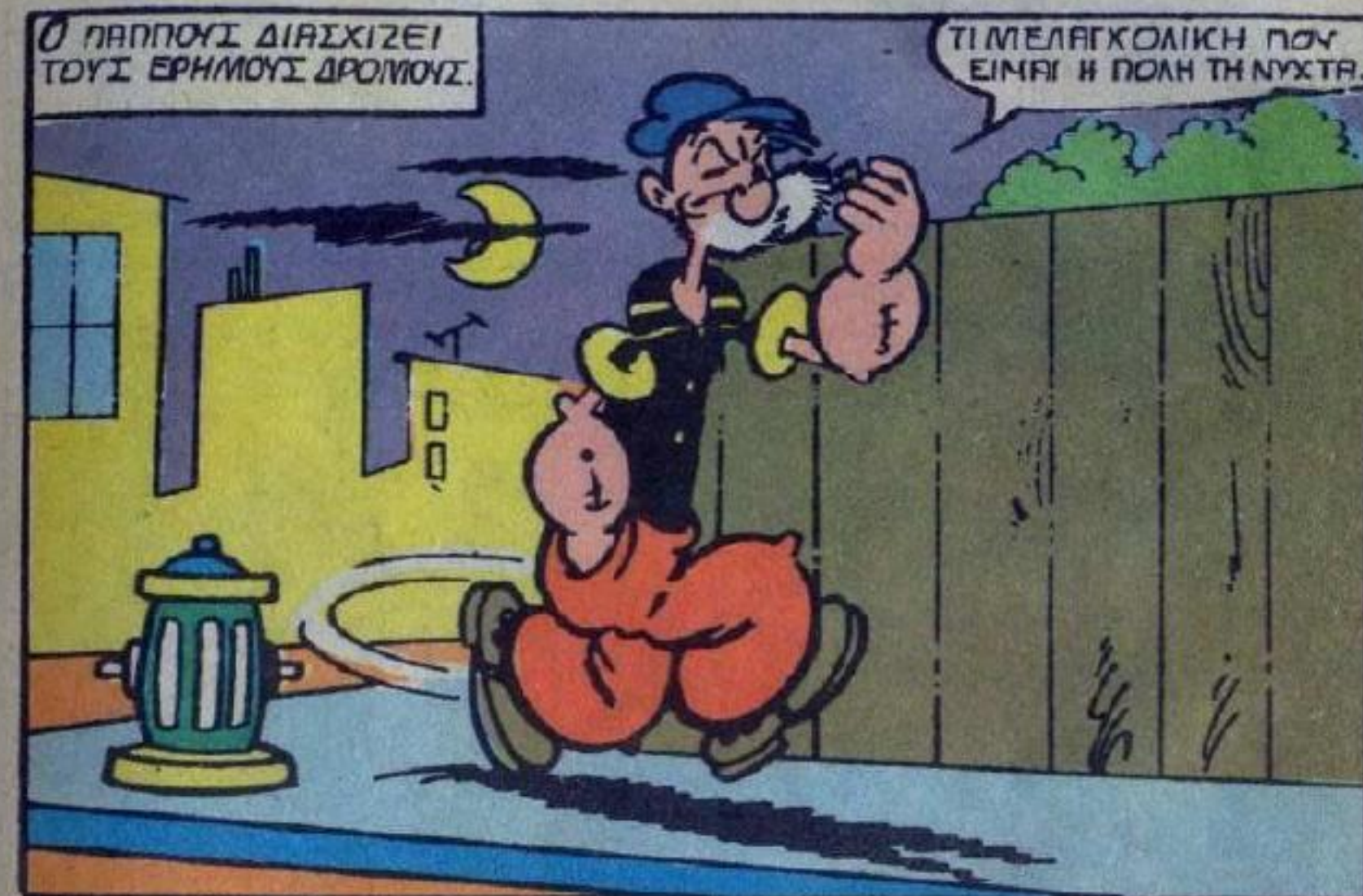
Ὅτε ἀπ' ὅλ' αὐτά, σταθῇτε μπροστὰ στὸν καθρέφτη καὶ μελετήστε τ' αὐτιά σας. Εἶναι δυνατόν ν' ἀνακαλύψετε στὸν ἑαυτὸ σας μιὰ καλλιτεχνικὴ ἢ στοργικὴ φύσι, ἢ ἀκόμα μιὰ δύνανται.

Αν ὄχι, αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἶναι πολὺ κακὸ γιὰ τὰ παιδιὰ σας. Γιατί, τὰ αὐτιά εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς ἰσχυρότερους κληρονομικοὺς παράγοντες. Καὶ δὲν παύουν ποτὲ νὰ μεγαλώνουν, ἀκόμα καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀναπτύξεως. Ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια, τόσο μεγαλύτερα γίνονται. Μιὰ γυναίκα μπορεῖ νὰ κρύψῃ δέκα χρόνια μετὰ τὴν περικοπή τῆς ἐπιδερμίδας τῆς, τὸ κατάλληλο μακιγιὰ καὶ τὸ νεανικὸ ντύσιμό. Δυστυχῶς, δὲν μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ τὸ προοδευτικὸ μέγεθος τῶν αὐτιῶν τῆς. Τὸ μόνο πού μπορεῖ νὰ κάμῃ, εἶναι νὰ τὰ καλύπτῃ μετὰ μαλλιά τῆς. * * *

ΦΙΛΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΡΑΣΙ

ΤΕΡΑ ΚΑΤΑΛΑΒΑ ΓΙΑΤΙ ΠΑΝΤΑ
ΜΟΥ ΕΛΕΙΠΑΝ ΛΕΦΤΑ ΚΑΙ
ΤΑ ΕΠΙΜΑ ΜΟΥ ΉΤΑΝ ΚΑ-
ΤΑΣΤΡΑΜΕΝΑ! ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙ-
ΤΑΙ ΝΑ ΣΑΝΑΙΣ ΟΥΤΕ
ΓΟΥΛΙΑ ΚΡΑΣΙ!

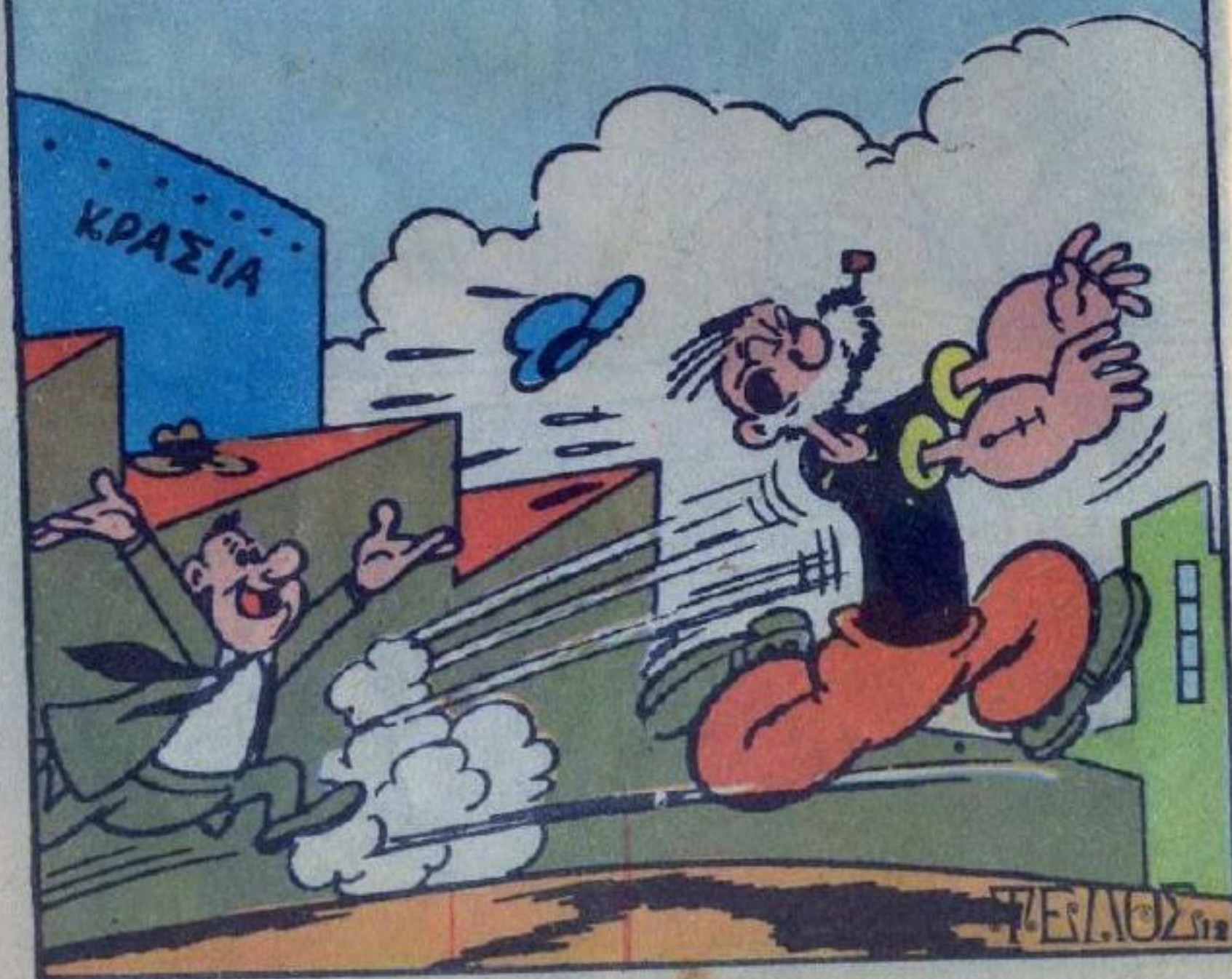

ΔΡΟΜΟ! ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ ΠΡΟΤΙ-
ΜΕ ΝΑ ΦΥΓΩ ΜΟΝΟΣ ΜΟΥ!

ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ... ΦΙΛΕ! ΣΤΑΜΑΤΑ! ΜΟΥ ΕΒΑ-
ΛΕΣ ΜΥΑΛΟ ΚΑΙ ΤΙ? ΑΥΤΟ ΘΕΛΩ ΝΑ ΣΟΥ
ΧΑΡΙΣΩ ΕΝΑ ΜΠΟΥΚΑ-
ΛΙ ΚΡΑΣΙ!

ΟΧΙ! ΔΕΝ
ΘΕΛΩ!

ΤΟ ΕΞΥΠΝΟ ΑΓΟΡΑΚΙ

ΜΙΑ ΦΟΡΑ κι' έναν καιρό ήτανε μιὰ πολὺ εὐτυχισμένη οἰκογένεια: Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα κι' ἓνα μικρὸ, ἐξυπνο ξανθόμαλλο καὶ γαλανομάτικο αγοράκι.

Ὁ πατέρας, κάθε μέρα πήγαινε στὰ χωράφια του καὶ δούλευε, ἡ μητέρα συγύριζε τὸ σπίτι, καὶ τὸ αγοράκι ἐπαιξε χαρούμενο μὲ τὰ ἄλλα παιδάκια τῆς γειτονιάς.

Μιὰ μέρα, ὁ πατέρας δὲν γύρισε ἀπὸ τὰ χωράφια.

Ὅλη τὴ νύχτα, μητέρα καὶ γιὸς, δὲν ἔκλεισαν μάτι. Καὶ τὸ πρωῒ, μάθανε τὸ θλιδερὸ μαντάτο: Ληστές, λέει, ἄρπαξαν τὸν πατέρα καὶ ζητοῦσαν ἑκατὸ χρυσὰ νομίσματα γιὰ νὰ τὸν ἐλευθερώσουν...

Στὸ σπίτι ὅμως, αὐτοί, δὲν εἶχαν οὔτε ἓνα χρυσὸ νόμισμα...

Ἀκόμα κι' ἂν πουλοῦσαν
ὅλα τὰ χωράφια τους καὶ τὸ
σπιτάκι τους, δὲν θὰ μάζευαν
οὔτε τὰ μισά!

Ἡ μητέρα, ἐκλαιγε ἀπα-
ρηγόρητα.

Ὁ γυιός, ὅμως, τὸ μικρό,
ξανθόμαλλο ἀγοράκι, δὲν τὰ
ἔχασε. Τῆς λέει:

— Μὴν κλαῖς, μανούλα,
κι' ἐγὼ θὰ λευτερώσω τὸν
πατέρα μου!

— Πῶς θὰ τὸ μπορέσης,
ἐσύ, μικρὸ κι' ἀδύναμο παι-
δάκι, ποῦ εἶσαι; τὸν ρώτησε
ἡ μάνα του.

— Μὴ σέ νοιάζῃ, μανού-
λα! ἀπαντᾷ τὸ παλικάρακι.
Ἐγὼ φεύγω, καὶ θάρθω με-
τὸν πατέρα μου!

*

Φεύγει τὸ παιδάκι καὶ μιά
καὶ δύο, πᾶει στοῦ ἄρχοντα
τὸ παλάτι.

Λέει στὸν φρουρὸ ποῦ τὸν
σταμάτησε:

— Θέλω νὰ δῶ τὸν ἄρ-
χοντα!

— Καὶ τί τὸν θέλεις τὸν
ἄρχοντα;

— Τὸν θέλω νὰ κάνω πα-
ράπονα γιὰ σᾶς τοὺς φρου-
ροὺς καὶ νὰ ζητήσω καὶ ἑκα-
τὸ χρυσὰ νομίσματα...

— Χά! Χά! Χά! γέλασε
ὁ φρουρός.

Καὶ λέει στὸ παιδί:

— Παιδάκι μου, ἐδῶ δὲν
κάνουμε παιχνίδια! Ἐδῶ, ἔ-

χοιμε σοβαριώτερες δουλειές
νὰ κάνουμε...

— Καὶ ποιὸς σοῦ λέει πῶς
ἡ δική μου ἢ δουλειὰ δὲν εἶ-
ναι σοβαρή; ἀπάντησε τὸ ἀ-
γοράκι. Θέλω νὰ δῶ τὸν ἄρ-
χοντα, κι' ἀμέσως τώρα!

— Φύγε, ἀμέσως τώρα!
λέει θυμωμένος ὁ φρουρός,
γιατὶ ἀλλοίμονό σου!

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ τε-
λειώσῃ τὸν λόγο του καὶ τὸ
παιδάκι πέρασε σβέλτα ἀνά-
μεσα ἀπὸ τὰ πόδια του φρου-
ροῦ κι' ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνει
γρήγορα τὶς σκάλες τοῦ πα-
λατιοῦ τοῦ ἄρχοντα, ποῦ ἦ-
ταν στρωμένες με κόκκινο
χαλί!

Γίνηκε μεγάλη φασαρία.

Φώναζε ὁ φρουρός στοὺς
ἄλλους φρουροὺς, νὰ πιάσουν
τὸ παιδί. Αὐτοί, ἄρπαξαν τὰ
ἔπλα τους, γίνηκε πολὺς θό-
ρυθος, τ' ἄκουσε ὅλα αὐτὰ ὁ
ἄρχοντας καὶ βγήκε νὰ δῇ,
τί συμβαίνει.

Στὸ μεταξύ, πέντε φρου-
ροί, εἶχαν πιάσει τὸ παιδί
ποῦ φώναζε δυνατὰ πῶς θέ-
λει νὰ δῇ τὸν ἄρχοντα.

— Ἀφήστε τὸ παιδί! δια-
τάζει ὁ ἄρχοντας.

Τ' ἀφίνουν οἱ φρουροί, τὸ
πιάνει ὁ ἄρχοντας ἀπ' τὸ χέ-
ρι καὶ τὸ πᾶει στὸ ἀρχοντι-
κὸ γραφεῖο του.

Κάθεται στὸ θρόνο ὁ ἄρ-
χοντας καὶ λέει στὸ ξανθό-
μαλλο παιδί:

— Ἐλα! Σ' ἀκούω! Τί
θέλεις νὰ μοῦ πῇ;

νὰ προστατέψῃ τὸν πατέρα
μου!

*

Σοβαρεύτηκε πολὺ ὁ ἄρ-
χοντας. Σκέφτηκε μετὰ λίγο
κι' ὅστερα εἶπε στὸ ξανθό-
μαλλο παλικάρακι:

— Ἄν σοῦ δώσω τὰ ἑκα-
τὸ χρυσὰ νομίσματα, θὰ πᾶς
ἐσύ νὰ βρῇς τοὺς ληστές;

— Φυσικά, θὰ πάω καὶ θὰ
τοὺς τὰ δώσω τὰ λεφτά, γιὰ
νὰ λευτερώσουν τὸν πατέρα
μου!

— Τότε, ἄκουσέ με: Θὰ
σοῦ δώσω τὰ ἑκατὸ χρυσὰ νο-
μίσματα. Ἀλλὰ νὰ τοὺς πῇς
ὅτι ἐγὼ τὰ ἔδωσα, γιατί οἱ
φρουροί μου εἶναι ἀνίκανοι.
Καὶ πῶς, ἀπὸ δῶ καὶ πέρα
νὰ πιάσουν τὶς ληστείες. Για-
τί, θὰ πάρω ἄλλους φρου-
ροὺς καὶ θὰ τοὺς ἐξοντώσω ὅ-
λους...

— Αὐτά, δὲν θὰ τ' ἀκού-
σουν, ἄρχοντά μου! εἶπε τὸ
παιδί. Αὐτοί, φοβοῦνται γιὰ
ὅσα κακὰ ἔχουν κάμει. Μοῦ
δίνεις τὴν ἄδεια, νὰ σοῦ τοὺς
φέρω ὅλους τοὺς ληστές ἐδῶ,
ἀλλὰ νὰ τοὺς συχωρέσῃς κι'
ἀπὸ δῶ καὶ πέρα νὰ κάτσουν
ἡσυχά;

— Ἐσύ, εἶσαι πολὺ ἐξυπνο
παιδί! λέει ὁ ἄρχοντας. Ἀλ-
λὰ αὐτοί εἶναι κακοὶ ἄνθρω-
ποι... Ἄν καταφέρῃς ὅμως,
νὰ τοὺς φέρῃς ἐδῶ, καὶ θὰ
τοὺς συχωρέσω καὶ θὰ σοῦ
δώσω καὶ σένα ἄλλα ἑκατὸ
χρυσὰ νομίσματα, γιὰ τὸ κα-

— Ἀρχοντά μου, λέει τὸ
παιδί, ὁ πατέρας μου, κάθε
χρόνο, πληρώνει φόρους σὲ
σένα. Δέκα τοῖς ἑκατὸ ἀπ' ὅ-
λα τὰ εἰσοδήματά του. Ἐρ-
χονται οἱ φρουροί σου καὶ τοῦ
τὰ παίρνουν. Γιατὶ πληρώνει
αὐτοὺς τοὺς φόρους;

— Εἶσαι μικρὸς ἀκόμη,
λέει καλοκάγαθα ὁ ἄρχοντας,
γιὰ νὰ τὸ καταλάβῃς...

— Ὅχι! Πέστε μοῦ το,
σᾶς παρακαλῶ καὶ θὰ τὸ κα-
ταλάβω! λέει τὸ παλικάρι.

— Λοιπόν, ἄκουσε! λέει ὁ
ἄρχοντας. Πληρώνει τοὺς
φόρους αὐτοὺς ὁ πατέρας
σου, γιὰ νὰ πληρώνῃς ἐγὼ
τοὺς φρουροὺς καὶ οἱ φρου-
ροί νὰ φυλάγῃ τὸν πατέρα
σου καὶ τὴν οἰκογένειά του.
γιὰ νὰ ζῇ ἡσυχος καὶ ἀνενό-
χλητος ἀπὸ τοὺς κακοὺς ἄν-
θρώπους!

— Τότε, λέει τὸ παιδί, νὰ
μᾶς δώσετε ὅλους τοὺς φό-
ρους ποὺ πληρώσαμε τόσα
χρόνια, πίσω!

— Γιατί; ρωτᾷ με ἐκ-
πληγῇ του μεγάλῃ ὁ ἄρχον-
τας.

— Γιατί, καμμιά ἀσφά-
λεια δὲν ἔδωσαν οἱ φρουροί
σου, στὸν πατέρα μου, ἄρχον-
τά μου. Ἀφῆσαν τοὺς λη-
στές καὶ τὸν ἄρπαξαν καὶ τώ-
ρα ζητοῦν ἑκατὸ χρυσὰ νο-
μίσματα γιὰ νὰ τὸν λευτερώ-
σουν... Λοιπόν, δώστε μοῦ ἑ-
κατὸ χρυσὰ νομίσματα νὰ
πληρώσω τοὺς ληστές, ἀφοῦ
οἱ φρουροί σου εἶναι ἀνίκανοι

λό που θα κάνης στη χώρα μου!

— Έν τάξει! λέει: τὸ παλικαράκι.

Καὶ παίρνει τὰ ἑκατὸ χρυσὰ νομίσματα καὶ φεύγει.

Καί, ὁρόμο παίρνει, ὁρόμο ἀφίνει, ἀνεβαίνει τὰ βουνά, ζητώντας τοὺς ληστές που εἶχαν ἀρπάξει τὸν ἀγαπημένο του πατέρα.

Μέρες καὶ νύχτες περπάτησε, ρώτησε βοσκούς, ρώτησε ξωμάχους. Στὸ τέλος, ἔφτασε στὸ λημέρι τῶν ληστών.

Αὐτοί, ὅταν εἶδαν ἓνα πανέμορφο παλικαράκι, νὰ τοὺς ζητάη, τὸ περιτριγύρισαν περίεργοι.

Τότε, τὸ ἀγοράκι τοῦ λέει :

— Κύριοι... ληστές, σὰς φέρνω ἑκατὸ χρυσὰ νομίσματα, γιὰ νὰ λευτερώσετε τὸν πατέρα μου. Ἀλλά, σὰς φέρνω ἀκόμη καὶ κάτι πολὺ καλύτερο : Τὴ συγγνώμη τοῦ ἀρχонта. Ἄν με ἀκολουθήσετε καὶ πάμε μαζὶ στὸ πα-

λάτι του, θὰ σὰς συχωρέσῃ γιὰ ὅλα τὰ κακὰ ποὺ κάματε μέχρι σήμερα καὶ θὰ σὰς ἀφήσῃ νὰ ζήσετε ἡσυχά, σὰν καλοὶ νοικοκυραῖοι. Ἀλλοιῶτα, θὰ πάρῃ ἄλλους φρουροὺς καὶ θὰ σὰς ἐξοντώσῃ.

*

Κάνανε συμβούλιο οἱ ληστές.

Τὸ παιδάκι, μὲ τὴν καλὴ σύννη του, τὴν εἰλικρινειὰ του, τοὺς εἶχε μαγέψει.

Στὸ τέλος, τοῦ λένε οἱ ληστές :

— Πάμε, παιδί μου! Βαρεθήκαμε νὰ μᾶς κυνηγοῦν! Καὶ γιὰ τὸ καλὸ ποὺ μᾶς ἔκανες, νὰ κρατήσῃς καὶ τὰ ἑκατὸ χρυσὰ νομίσματα. Θὰ λευτερώσουμε χωρὶς λεφτὰ τὸν πατέρα σου, γιὰ νὰ δείξουμε πῶς, γιὰ χάρι του, γινήκαμε καλοὶ ἄνθρωποι!

... Κι' ἐγινε ἔτσι :

Μπροστὰ τὸ παιδί μὲ τὸν πατέρα του, πίσω οἱ ληστές, πῆγαν στὸν ἀρχοντα. Γονάτισαν. Ἄφησαν μπροστὰ στὸ θρόνο του τὰ ὅπλα τους καὶ ζήτησαν συγγνώμη. Καὶ ὁ ἀρχοντας τοὺς συχώρεσε. Κι' ἔδωσε στὸ παιδί τὰ ἑκατὸ χρυσὰ νομίσματα! Κι' ἔτσι, τὸ παιδί κέρδισε τὴν ἐλευθερία τοῦ πατέρα του καὶ διακόσια χρυσὰ νομίσματα, κι' ἀπάλλαξε τὴ χώρα ἀπὸ τοὺς ληστές, καὶ ζήσανε αὐτοὶ καλά κι' ἐμεῖς καλύτερα!

ΣΑΜΠΑΝΙΑ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΤΡΙΣΙΝΟ

Ο ΓΥΡΙΣΙΝΟ ΕΙΝΑΙ ΙΣΤΕΝΑ ΧΕΡΗΜΕΝΟΣ... ΟΥΛΗ!

ΟΥΛΗ! ΠΛΗΤΙΑΖΕΙ ΜΙΑ ΚΑΤΑΓΙΔΑ ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΜΟΥ!

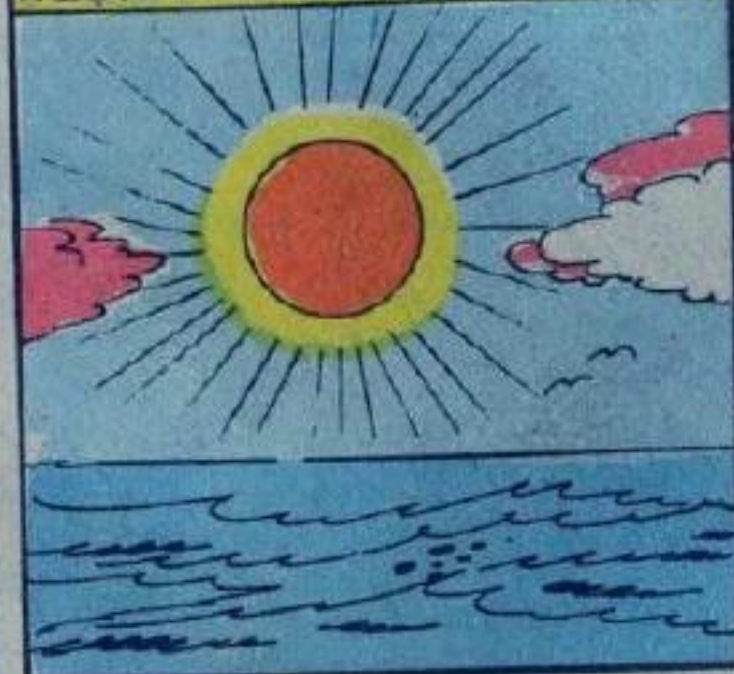

ΤΟ ΓΕΡΙΚΟ ΚΑΡΑΒΙ ΟΜΩΣ ΒΟΥΛΙΑ-
ΞΕ...

ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΛΙΓΗ ΩΡΑ. ΓΑΛΗ-
ΝΕΨΑΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ...

ΜΠΛΟΥΝ! ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ! ΕΙΧΑ
ΓΙΝΕΙ ΜΟΥΣΙΚΕΜΑ!

ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΝΑ ΘΑΛΩ
ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΜΟΥ ΓΙΑ ΝΑ
ΣΤΕΓΝΩΣΟΥΝΕ.

ΩΡΑΙΑ!

ΜΠΛΟΥΝ! ΕΛΠΙΖΩ ΝΑ ΜΗΝ
ΠΑΘΩ ΚΑΝΕΝΑ ΚΡΥΟΛΟΓΗ-
ΜΑ!

ΤΟΧ! ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΜΕΣΑ
ΣΤΟ ΝΕΡΟ;

ΜΟΙΑΖΕΙ ΣΑΝ ΚΑΤΑΡΤΙ
ΠΑΙΟΥ!

ΔΕΝ ΕΚΑΝΑ ΛΑΘΟΣ!...

ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΠΑΥΑΓΙΣΜΕΝΟ ΘΩΡΗ-
ΓΟ!...

ΘΑ ΤΟ ΠΑΘΩ ΣΤΟ ΜΗΖΙ
ΜΟΥ!

ΑΧΧ... ΤΟ ΒΑΡΕΛΙ ΕΙΝΑΙ ΓΕΜΑΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ!

ΕΙΝΑΙ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΙ! ΠΙΑΣ ΤΟΥΣ!...

ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΛΙΓΟ...

ΧΕ! ΧΕ! ΓΙΑ ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΒΟΗΘΗΣΑ ΝΑ ΠΙΑΣΟΥΝ ΤΗ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΩΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΩΝ ΤΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΙΩΝ ΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΜΟΥ ΕΔΩΣΑΝ ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΤΗ ΣΑΜΠΑΝΙΑ ΠΟΥ ΕΟΤΙΑΣΑ ΓΙΑ ΜΕΝΑ!

